[Arbejds- og Socialministeren.]

For det første kan Arbejdsindtægt og „anden Indtægt" ved Renteberegningen behandles uafhængigt af hinanden, saaledes at en Rentenyder uden at lide Fradrag i Renten kan oppebære en Arbejdsindtægt svarende til det fulde Grundbeløb plus „anden Indtægt" svarende til 50 pCt. af Grundbeløbet.

For det andet kan „anden Indtægt" lægges oven paa Arbejdsindtægt, og Fradrag i Renten beregnes for den Del af „anden Indtægt", som ligger over 50 pCt. af Grundbeløbet, samt for den Del af Arbejdsindtægten, som maatte ligge over 100 pCt. af Grundbeløbet.

For det tredie kan Arbejdsindtægten lægges oven paa „anden Indtægt", og Fradrag i Renten beregnes for den Del af Arbejdsindtægten, som ligger over 100 pCt. af Grundbeløbet, samt for den Del af „anden Indtægt", som maatte ligge over 50 pCt. af Grundbeløbet.

Endelig kan man tænke sig, at Arbejdsindtægten ved Fastsættelsen af den beregnede Indtægt nedsættes til Halvdelen, hvorefter der gøres Fradrag i Aldersrenten for den Del af den samlede beregnede Indtægt, som herefter overstiger 50 pCt. af Grundbeløbet.

Den sidstnævnte Beregningsmaade synes at være den mest nærliggende, dels fordi den er mest enkel og gennemskuelig, dels fordi den bedst stemmer med det Princip, der i Forvejen gælder ved Fastsættelsen af den „beregnede Indtægt", hvorefter de Indtægtsdele, som skal behandles paa særlig Maade — f. Eks. Livrenteindtægter og Pensioner o. lign. —, forlods nedsættes, saaledes at der skal anvendes ensartede Fradragsregler paa den herved fremkomne samlede beregnede Indtægt.

Den foreslaaede Lovændring vil ad to Veje medføre en Ændring i Aldersrenteudgiften, nemlig dels ved Forhøjelse af Aldersrenten til de Personer, der i Forvejen er Aldersrentenydere, dels ved en Udgiftsforøgelse som Følge af en af Lovændringen betinget Tilvækst i Antallet af Aldersrentenydere.

De samlede Merudgifter ved Forslaget — fortolket som før antydet — kan anslaas til 15—20 Mill. Kr., men Beregningen rummer mange Fejlkilder og er derfor temmelig usikker.

Forslaget om Forhøjelse af Grænserne for den Indtægt, der er tilladt for Aldersrentenydere, som opholder sig paa Alderdomshjem, ligger ganske paa Linie med det Forslag, som Embedsmandsudvalget er fremkommet med, og gaar man ud fra de i Betænkningen foreslaaede Grænser, kan Merudgiften anslaas til omkring 100 000 Kr.

Forslaget om at lempe Reglerne for Beregningen af Rentenydernes Skat lader sig af gode Grunde ikke udtrykke i Tal, saa længe man ikke har faaet præciseret, paa hvilken Maade og i hvilket Omfang en saadan Lempelse skal praktiseres.

Forslaget om Gennemførelse af Bestemmelser, der skal sikre, at en Invaliderentenyder, som overgaar til Aldersrente, ikke derved stilles ringere end tidligere, maa vel dels tage Sigte paa, at Invaliderentenydere, der paa Grund af Indtægt er nede paa Trediedelsgrænsen, skal have Ret til at beholde denne Rente, naar de ved det fyldte 65de Aar overgaar til Aldersrente, dels paa at hindre, at deres Indtægt ved Indtægtsberegningen forhøjes paa Grund af Formuebesiddelse, og endelig paa at opretholde de særlige Fradragsregler for Invaliderentenydere, hvorefter disse har et fradragsfrit Beløb for Arbejdsindkomst paa det fulde Grundbeløb ud over de i Loven fastsatte fradragsfri Beløb. Merudgiften ved en saadan Ændring kan ikke beregnes paa nærværende Tidspunkt, men Beløbet vil formentlig holde sig paa et forholdsvis beskedent Niveau.

Som jeg begyndte med at sige, har jeg været nødt til at nævne en hel Del Tal, som det maaske kan være svært at holde sammen paa, og jeg skal derfor kort gentage, at Udgifterne til Alders- og Invaliderente i indeværende Finansaar vil komme til at udgøre godt 320 Mill. Kr. eller ca. 284 Mill. Kr., saafremt man ser bort fra de ekstraordinære Eengangstillæg.

De socialdemokratiske Forslag vil i alt medføre en Merudgift paa ca. 120 Mill. Kr. eller en Forøgelse paa ca. 42 pCt. af de nuværende Udgifter.

Som jeg ofte før har sagt, nærer vi i mit Parti den varmeste Sympati for Ønskerne om en Forbedring af Alders- og Invaliderentenydernes trange Kaar. Men man maa paa den anden Side ikke være blind for, at et Forslag som det socialdemokratiske medfører saa betydelige Udgifter, at man nøje maa overveje, om Samfundet har Raad til at paatage sig dem, inden man alt for stærkt binder sig til Forslaget.

Jeg har med disse Bemærkninger foreløbig blot villet henlede Tingets Opmærksomhed paa dette Punkt. Og hvis man vil have en Sammenligning med de Tal, man her arbejder med, har jeg gjort mig den Ulejlighed at lade se efter, hvordan det stillede sig for 30 Aar siden. Da var samtlige